

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

LIDIA HLIB

LEGENDELE ZÂNEI FAUNA

LEGENDELE ZÂNEI FAUNA

C U P R I N S

Legenda căprioarei • 2

Legenda aricilor • 7

Legenda maimuțelor • 12

Legenda lupilor • 15

Legenda delfinilor • 18

Legenda vulpilor • 21

Povestea melcilor • 28

Legenda căprioarei

Într-un sat, la poale de codru, trăiau odată un om și o femeie. Era pe timpurile străvechi, când prin păduri mișunau fiare hrăpărețe și lumea se temea să se afunde în hățișurile întunecate.

În acea pădure existau și câteva poieni luminoase unde se aduna tineretul în zilele de duminică și întindea hore, dar spre asfințitul soarelui toți se ascundeau pe la casele lor. Noaptea cică pădurea era bântuită de niște spirite necurate, care fuseseră chemate prin locurile acelea de fiul împăratului Negru. Se spune că acest prinț avea o privire care putea omorî orice vietate.

Când împăratul îl însură, tânăra soție trăi doar cât născu un fiu. Împăratul își ascunse nepoțelul de privirea necurată a feciorului său, căci de la un timp prințul se întovărășise cu toate duhurile rele și cu fiarele răpitoare.

Omul și femeia care trăiau în sătucul de la poale de munte aveau o fată mare. Și era frumoasă ca luna plină și luminoasă la suflet ca soarele-n amiază. Pe unde trecea, în urma ei cântau păsările, înfloreau tufarii, pomii rodeau fructe aurite și izvoarele murmurau în preajma ei cu apă vie. Se mira lumea cum de avură acei oameni săraci norocul să dea viață unei copile năzdrăvane.

Fata era cu adevărat o zână. Și află, nimenea nu știa de unde – din vânt, din stele, poate din lună, despre prințul cel rău. Și într-o zi le vorbi părinților:

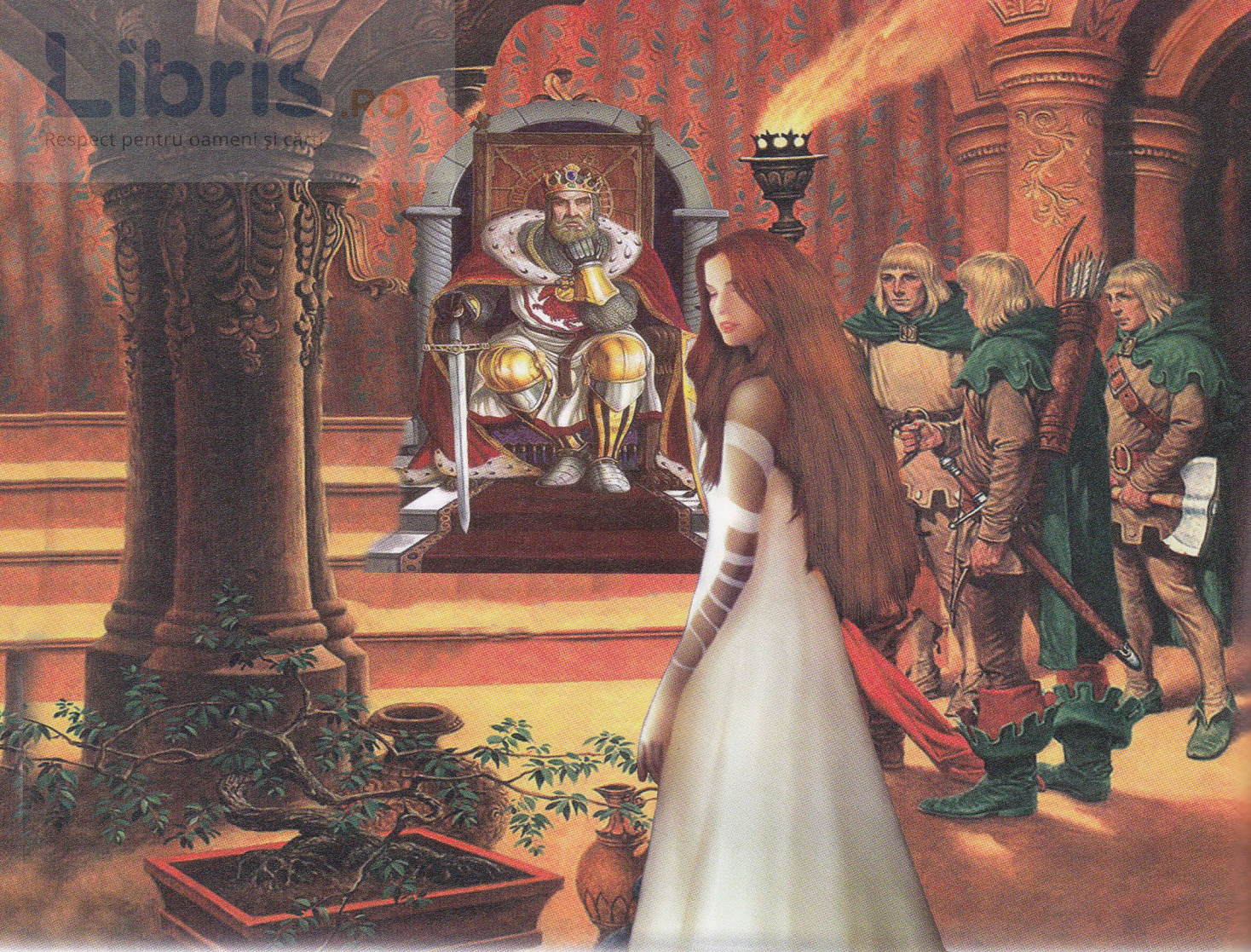
– Tată și mamă, eu îmi iau traista în spinare și mă pornesc spre curțile împăratului. Vreau să mă mărit cu prințul cel răutăcios.

– Fata mamei! strigă femeia, făcându-și cruce. Te duci la pierzanie! Nu ești un Făt-Frumos să te pornești la luptă cu balaurii! Liniștește-te!

– Nu pot, mamă, să-l las pe acest prinț nenorocit să mântuie de zile fetele nevinovate și să zămislească niște copii la fel de îndrăciți ca el. Eu simt că aș putea să-i schimb soarta...

Și fata cea cu lumină în suflet porni la drum lung, fiind nevoită să treacă prin codrul întunecat, prin coclauri și văgăuni înspăimântătoare. Multe zile și multe nopți rătăci prin hățișuri, și din ziua când ieși din casă nimeni nu mai auzi de ea. Dar se povestea că vânătorii care nu reușeau să iasă din pădure până la asfințitul soarelui și se rugau la Dumnezeu să le ierte păcatele, crezând că le-a venit sfârșitul, erau însoțiți de o lumină ciudată care îi călăuzea până la marginea pădurii.

– Mulțumim Domnului că e vie! ziceau părinții fetei, fiind siguri că numai fiica lor putea să-i scoată la lumină pe sârmanii vânători.

Curând însă nici zvonurile nu mai ajungeau la sătucul acela, pierdut în inima codrilor.

Între timp fata ajunsese la curțile împăratului Negru. Trecu printre străjери ca o făclie de lumină și nimeni nu pricepu ce-i văzură ochii. Ea se opri în fața împăratului și îi cuvântă:

- Măria ta, am venit să-ți aduc lumină în palat și în suflet!
- Cine ești, copilă preafrumoasă?
- Nu ai nevoie să știi cine sunt, află mai bine cine voi fi!
- Și cine vei fi?
- Mama viitorului tău nepot și nora ta cea bună.
- Copilo, nu-ți doresc moartea, du-te cu Dumnezeu și lasă-ne cu durerea noastră. Nu-i mai dăm voie feciorului nostru să se însoare, căci nu dorim o altă jertfă omenească.
- Împărate, fiul tău nu are nicio putere asupra mea. Cheamă-l să-l văd.
- Bine, copilo! Sfetnicilor, aduceți prințul din turnul cel fără ferestre, unde stă zăvorât ca să nu dăuneze oamenilor!